

گزارش هیات مشاوره سازمان جهانی کار (پس از سفری که این هیأت در تاریخ ۲۷ سپتامبر تا سوم اکتبر ۲۰۰۲ به ایران داشتند) بر این امر تصریح دارد که "... وضعیت جاری در سطح واحد کار، ناقص مفهوم واقعی آزادی انجمن، مندرج در مقاوله نامه شماره ۸۷ برای تشکلات کارگری است." (به نقل از زیر تیتیر نتیجه گیری ها و پیشنهادها_ ملاحظات کلی گزارش هیات مشاوره)

واقعیت این است که اکنون بیش از دو دهه است که کارگران ایران فاقد انجمن ها، و اتحادیه های مستقل خود در محیط کار هستند و کسانی که به نام کارگران سخن می گویند، نماینده واقعی آنها نیستند.

بر همین اساس، جمعی از نمایندگان کارکنان صنعت نفت ایران طی نامه ای که در ماه ژانویه ۲۰۰۳ به شما ارسال نمودند، خواستار همکاری و همراهی مسئولین و کارشناسان آن سازمان در جهت حذف تمامی موادی شده اند که در قانون کار جمهوری اسلامی به نحوی از انحاء مانع ایجاد تشکلات مستقل کارگران می باشند.

ما امضاء کنندگان این نامه نیز که جمعی از نمایندگان تشکلات مختلف کارگری در سالهای ۱۹۷۹ به بعد می باشیم، ضمن حمایت کامل از خواسته های به حق نمایندگان کارکنان صنعت نفت، و هم صدا با آنها خواهان حمایت و پشتیبانی آشکار مشاورین و کارشناسان سازمان بین المللی کار در راستای برگزاری مجمع عمومی آزاد و فراگیر کارگران در همه رشته های تولیدی و خدماتی، بدون دخالت و اعمال نظر نهادهای دولتی و غیر کارگری، جهت ایجاد اتحادیه های مستقل شاغلین رشته های مختلف هستیم. شایسته است که برای جلوگیری از هرگونه دخالت نهادهای دولتی، برگزاری این مجمع عمومی و انتخاب نمایندگان در آن، تحت نظارت مستقیم مسئولین سازمان جهانی کار و اتحادیه های آزاد بین المللی صورت گیرد.

شما در قسمت دیگری از گزارش تان به درستی تصریح نموده اید که: "هیچ نمونه ای از یک توافق واقعی دسته جمعی در محیط کار یا در سطح آن بخش ارایه نمی دهد، در عین حال که تنها توافقی که اظهار می شود تاکنون به عنوان توافق ملی به امضاء رسیده است، توافق حاصله میان "شوراهای اسلامی کار" و "کانون عالی انجمن های صنفی کارفرمایان ایران" در خصوص شرایط اشتغال به کار کارگران شاغل در واحدهای زیر ۵ نفر است (که به واقع اشاره ای به نمایندگی جمعی و کلی کارگران در این واحدهای کوچک که خارج از شمول قانون کار هستند نمی کند)."

واقعیت این است که هیچ نمونه ای از یک توافق واقعی دسته جمعی در محیط کار وجود ندارد، زیرا کارگران ایران فاقد نمایندگان راستین خود هستند. و همان گونه که نمایندگان کارکنان صنعت نفت در نامه شان روشن ساخته اند، با عدم وجود تشکلات مستقل کارگری در ایران امضاء هر گونه قرارداد از طرف کسانی که نماینده قانونی کارگران نیستند، وجاهت قانونی ندارد.

لازم است این خبر جانسوز و دردناک را نیز به اطلاع تان برسانیم که اخیراً شورای عالی کار ایران ابلاغیه ای صادر کرده است که طبق آن کارگران واحدهای ۱۰ نفر و کمتر نیز از زیر چتر حمایتی بسیاری از مواد قانون کار خارج خواهند شد (۳۲ ماده). از بین بردن امنیت شغلی، حذف تعطیلات آخر هفته، کاهش میزان مرخصی سالیانه، لغو محدودیت ساعات کار و حذف محدودیت قانونی در مورد اجبار کارفرما به انجام معاینات پزشکی از جمله مواردی هستند که قرار است در واحدهای ۱۰ نفر و کمتر به مورد اجراء گذاشته شود. در همین راستا اجرای مواد ۴۸، ۴۹، ۵۰، ۵۱ قانون کار در مورد

این واحدها حذف شده است که به این ترتیب این کارگاه ها موظف به اجرای نظام ارزیابی و طبقه بندی مشاغل نخواهند بود. به علاوه کارگران مشمول اضافه دریافت بابت شیفت های کاری شب یا فوق العاده نوبت کاری نخواهند بود. تعطیلی روز جمعه (که در ایران طی سالیان سال جزء تعطیلات رسمی آخر هفته بوده است) نیز بر اساس مصوبه شورای عالی کار حذف شده و در صورت تعطیلی، مزدی به کارگر پرداخت نخواهد شد. (خبر فوق که در روزنامه رسمی ایران بنام روزنامه "ایران" مورخ ۱۵-۰۱-۲۰۰۳ درج شده، به پیوست ارسال می گردد)

این موضوع به ویژه از آن جا اهمیت دارد که اکثریت بزرگی از واحدهای تولیدی و خدماتی در ایران زیر ۱۰ نفر شاغل دارند. و خود به خوبی می دانید که از کل جمعیت شاغل کشور تنها ۸٪ زنان مشغول به کار هستند که حدود ۹۹/۵٪ آنها در کارگاههای زیر ۱۰ نفر بکار مشغولند. و این مصوبه بر فلاکت زنان کارگر خواهد افزود. حتا بر مبنای مصوبه جدید به آنها اجازه نخواهند داد که در زمان کار به نوزادن خود شیر دهند.

بنا به گفته وزیر کار و امور اجتماعی ایران- آقای صفدر حسینی- با اجرای ابلاغیه شورای عالی کار از ۴۵۰ هزار واحد کاری که تحت پوشش قانون کار قرار داشتند، ۴۰۲ هزار واحد از شمول قانون کار خارج خواهند شد. (به نقل از روزنامه حیات نو، جمعه ۱۰ ژانویه ۲۰۰۳) با این حساب میلیونها کارگر ایرانی از حداقل ترین حقوق شغلی و انسانی خود محروم خواهند شد.

شرایط کار و زندگی کارگران ایران فوق العاده دهشتناک است. دولت و کارفرمایان ایران در شرایط بیکاری گسترده، در صددند کارگران را در تنگنا و انزوای هر چه گسترده تری قرار دهند. امروز بیش از هر زمانی کارگران به حمایتی بین المللی نیازمندند.

- ۱- رشید فدایی، نایب رئیس هیات مدیره اتحادیه کارگران صنعت چاپ تهران و حومه
- ۲- آلبرت سهرابیان، هیات مؤسس اتحادیه کارگران کفاش
- ۳- جلال تمجیدی، عضو هیات مدیره شورای سراسری کارکنان سازمان صنایع گسترش و نوسازی
- ۴- مرسته اخلاقی، عضو سندیکای بافنده سوزنی تهران
- ۵- عجم بهادری، نماینده کارگران و عضو هیات مدیره شورای کارکنان صنایع فولاد اهواز
- ۶- حمید نوشادی، نماینده کارگران آجر ماشینی قرچک ورامین
- ۷- منصور سلطانی، نماینده کارگران شرکت ایندامین
- ۸- مرتضی افشاری، عضو اتحادیه کارگران صنعت چاپ تهران و حومه
- ۹- غلام خانعلی زاده، عضو هیات مدیره شورای کارگران کارخانه کفش ملی
- ۱۰- اسداله صادقی، دبیر سندیکای کارگران فلز کار، مکانیک تهران
- ۱۱- حسن رحیمی، دبیر اتحادیه کارگران پروژه ای فصلی سنندج
- ۱۲- فلامرز فیضی زاده، عضو هیات مدیره شورای عالی کارکنان شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه.
- ۱۳- محمد منیری، نماینده کارگران شرکت شهاب خودرو
- ۱۴- سعید کوهستانی، عضو هیات مدیره شورای کارکنان کشتارگاه های تهران
- ۱۵- رضا کریمی، نماینده اول شورای شرکت فاراتل
- ۱۶- علی واحدی، نماینده شورای برق منطقه ای تهران و دبیر سابق سندیکای اتوبوسرانی تهران و حومه